

MANIFEST DE L'AADPC DEL DIA MUNDIAL DEL TEATRE 2015

Per l'AADPC i més de 55 companyies independents i professionals individuals de Teatre d'arreu de Catalunya

Durant molts anys el Manifest del Dia Mundial del Teatre ha estat escrit per una persona rellevant del món cultural i teatral del nostre país. Enguany no hem cregut necessari que cap veu fos la protagonista. Els professionals de l'escena ens dirigim a la ciutadania.

Des del segle XIX ens acompanya el lema "The show must go on". L'espectacle ha de continuar malgrat el que pugui passar. I així, durant anys, hem anat fent camí. Aquest camí s'acosta a un precipici que ens fa plantejar, justament, si l'espectacle ha de continuar malgrat tot. Som corresponsables d'haver arribat fins aquest punt crític però, al mateix temps, ens erigim com el principal actor per reconduir aquesta feixuga realitat.

Vivim del sobrant: El preu mitjà d'una entrada de teatre a Catalunya és de 20€. Si assumim que la gran majoria d'entrades tenen algun descompte, podem dir que el preu és de 17€. A aquests li descomptem el 21% d'IVA i el 10% de drets d'autor. L'espectacle s'ha de visibilitzar i, per fer-ho, ens cal invertir un 15% en publicitat. Això ja ens deixa un 54% del preu total de l'entrada. Però la cosa no acaba aquí. D'aquest percentatge hem de descomptar el 35%, 40% o, fins i tot, el 50% de la recaptació. Posem-nos en aquest darrer supòsit, el 50%... finalment hem arribat al 27% que ens pertoca del total de l'entrada, és a dir, 4'59€. D'aquest 4'59€ hem de viure actors, directors, escenògrafs, figurinistes, utillers, etc... Qui, a la vegada, hauran de descomptar un altre percentatge del que hagin guanyat per tal de poder-ho cobrar. Els creadors, la clau de tot l'engranatge, rebrem les sobres. La recompensa vocacional que ens suposa fer la nostra feina ja no és suficient.

Volem l'aplicació immediata d'un IVA cultural raonable.

No volem tenir l'IVA cultural més alt d'Europa que pot suposar la pèrdua de 43 milions d'espectadors, la reducció d'un 30% de la recaptació a l'Estat, la pèrdua de 4.500 llocs de treballs directe i el tancament del 20% de les empreses de la indústria cultural.

Volem que els professionals puguin viure del seu ofici.

No volem que els professionals de l'espectacle hagin d'abandonar la professió per poder viure amb una mínima qualitat de vida.

Volem que s'assumeixi que la cultura és el tercer sector ocupacional de la Unió Europea.

Volem una Llei de Mecenatge justa i raonable.

No volem que s'incompleixin els convenis.

Volem una reformulació de la política de subvencions culturals.

No volem unes subvencions que marginin una gran part del motor teatral del país.

Volem que la inversió en cultura no vagi a infraestructura.

Volem que les institucions garanteixin l'accés a la cultura i al teatre a tota la societat.

Volem que ens feu costat, que seguïu omplint les sales de teatre de Catalunya i arreu. Nosaltres seguirem treballant, com sempre, per fer-vos gaudir d'aquest art.

per Krzysztof Warlikowski
director de teatre polonès

“Els veritables mestres del teatre es troben més aviat fora de l’escena. I generalment no tenen cap interès en el teatre com a màquina per repetir convencions i reproduir clixés. Ells busquen l’origen del batec, els corrents vius que tendeixen a evitar les sales d’actuació i les multituds propenses a copiar un món o altre. Fem còpies enlloc de crear mons que estan centrats o fins i tot condicionats a un debat amb el públic, a emocions que creixen sota la superfície. I realment no hi ha res que pugui revelar les passions amagades millor que el teatre.

La majoria de vegades me’n torno a la prosa com a guia. Dia sí dia també em trobo pensant en escriptors que fa gairebé cent anys van descriure de manera profètica però també continguda el rebuig dels déus europeus, el crepuscle que va submergir la nostra civilització en una foscor que encara ha d’il·luminar-se. Estic pensant en Franz Kafka, Thomas Mann i Marcel Proust. Voldria també avui incloure-hi John Maxwell Coetzee, entre aquest grup de profetes.

El seu comú sentit de l’inevitable fi del món –no del planeta sinó del model de les relacions humanes- i de l’ordre social i el caos, és punyentment actual per nosaltres aquí i ara. Per a nosaltres que vivim

després de la fi del món. Que vivim malgrat crims i conflictes que diàriament esclaten en llocs nous més ràpid del ritme que els mitjans ubics poden mantenir. Aquests conflictes esdevenen de seguida avorrits i s’esvaeixen dels reportatges de premsa, per no tornar-hi mai més. I ens sentim indefensos, horroritzats i acorralats. Ja no som capaços de construir torres, i els murs que tenaçment construïm ja no ens protegeixen de res, ans al contrari, ells mateixos requereixen la protecció i la cura que consumeixen gran part de la nostra energia vital. Ja no tenim la força per provar d’entreveure què hi ha més enllà de la porta, rere el mur. I per això és exactament que el teatre hauria d’existir i on hauria de buscar la seva força. Per aguaritar allà on mirar està prohibit.

“La llegenda cerca explicar el que no pot ser explicat. Perquè es basa en la veritat i cal que acabi en l’inexplicable”, així és com Kafka va descriure la transformació de la llegenda de Prometeu. Sento profundament que les mateixes paraules haurien de descriure el teatre. I és aquesta classe de teatre, fonamentat en la veritat i que troba el seu final en l’inexplicable el que desitjo per a tots els seus treballadors, aquells que són a escena i aquells que són a la platea, i ho desitjo amb tot el meu cor.”

(Traducció Teatre Municipal de l’Escorxador, Lleida)